

Νίκος Καββαδίας

GABRIELLE DIDOT

Το βράδυ ετούτο κάρφωσε μ' επιμονή το νου μου
κάποια γυναίκα που άλλοτες ε γνώρισα, κοινή,
που ωστόσο αυτή ξεχώριζεν από τις αδελφές της,
γιατί ήταν πάντοτε σοβαρή, θλιμμένη και στυγνή.

Θυμάμαι που την πείραζαν συχνά τ' άλλα κορίτσια,
γελώντας την για το ύφος της το σοβαρό,
και μεταξύ τους έλεγαν, αισχρό κάνοντας σχήμα,
πως θα συνήθιζε και αυτή με τον καιρό.

Κι αυτή, ψυχρή και σιωπηλή, καθόταν στη γωνιά της,
ενώ μια γάτα χάιδευε με αυτάκια μυτερά
κι ένα σκυλί που δίπλα της στεκόταν λυπημένο –
ένα σκυλί όπου ποτέ δεν κούναε την ουρά.

Κι έμοιαζ' η γάτα, που αυστηρή την κοίταζε στα μάτια,
η πλήξη ως να 'ταν, που με μάτια κοίταε ζοφερά,
και το σκυλί που εδάγκωνε το κατάσπρό της χέρι,
η τύψη ως να 'ταν έμοιαζε, που δάγκωνε σκληρά.

Πολλές φορές περίεργες την εκύκλωναν σκέψεις
και προσπαθούσε – μου 'λεγε- συχνά να θυμηθεί,
το νου της βασανίζοντας τις ώρες της ανίας,
όσους μαζί της είχανε μια νύχτα κοιμηθεί.

Ώρες πολλές κοιτάζε τα σκοτεινά της μάτια
κι ενόμιζα πως έβλεπα βαθιά μέσα σε αυτά
τρικυμισμένες θάλασσες, νησιά του αρχιπελάγους
και караβάκια που έφευγαν με τα πανιά ανοιχτά.

Απόψε αναθυμήθηκα κάποια κοινή γυναίκα
κι ένα τραγούδι εσκάρωσα σε στυλ μπωντλαιρικό,
που ως το διαβάζεις, σιωπηλέ, παράξενε αναγνώστη,
γελάς γι' αυτόν που το 'γραψε, με γέλιο ειρωνικό.